

РЕШЕНИЕ

№ 6814

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 50 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А

при участието на секретаря ЛИЛЯНА ЛЮБ. АНДОНОВА
като разгледа докладваното от ДЕСИСЛАВА ИВ. Т.А Гражданско дело №
20221110146876 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. от ГПК.

Предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са установителни искиове с правно основание чл. 411 от КЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „З.а.Д.А.“ АД срещу „З.а.д.Д.Б.Ж.З.“ АД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата 8146,74 лева за главница, представляваща изплатено по договор за имуществена застраховка „Каско на МПС“, сключен между ЗАД А. АД и „ОТП Л.“ ЕООД, застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по щета № ***** във връзка с ПТП от 04.05.2021 г. на АМ Тракия, от което са настъпили имуществени вреди по МПС „Н.К.“, с рег. №*****, от виновно и противоправно поведение на водача на МПС „Р.“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност се обезпечава от ЗАД Д.Б.Ж.З. АД по договор застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законна лихва върху главницата от 01.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата 321,37 лева за мораторна лихва за периода от 09.11.2021 г. до 31.03.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр. дело № 17708/2022 г. по описа на СРС.

Ответникът оспорва искиове по основание и размер. Оспорва настъпването на застрахователното събитие по време - предвид представения протокол за ПТП от дата 04.05.2011 г., към който момент заявява, че не осигурява застрахователно покритие, съответно и възразява към тази дата за наличието на имуществено застраховане; оспорва място начина на настъпване на ПТП, наличие на виновно и противоправно поведение на водача, сочен за делинквент. Поддържа, че щетите не се намират в пряка причинна връзка и са в резултат от друго събитие. Прави възражение за съпричиняване на водача на л.а. „Н.К.“, рег. №*****, по което твърди, че има изключителен принос поради нарушение на конкретно посочените в отговора правила за движение. Оспорва регресното вземане като предявено в завишен размер. Оспорва акцесорната претенция по основание и размер при липсата на главно задължение.

Съдът, като обсъди въведените в процеса факти с оглед на събраните по делото доказателства и поддържани доводи, преценени при условията на чл. 235, ал. 2 ГПК, по свое убеждение намира за установено от фактическа и правна страна следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3-4 от ГПК, като безспорни и ненуждаещи се от доказване са приети обстоятелствата, че ответникът е обезпечавал деликтната отговорност на сочения за делинквент водач на МПС, чрез сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“, със срок на покритие 17.07.2020-16.07.2021 г.; ищецът е заплатил 8131,74 лв. застрахователно обезщетение в изпълнение на сключен между него и собственика на МПС „Н.К.“, рег. №***** договор за застраховка „Каско на МПС“, със срок на покритие 09.09.2020-08.09.2021 г. В тази насока са и писмените доказателства – договор за застраховка „Каско“, с клауза „П“ – пълно каско, обективиран в застрахователна полица за застраховки Каско и Злополука №0307X0002410/18.08.2020 г., договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица №BG/30/120001903712/09.07.2020 г., и платежни нареждания за кредитен превод от 07.06.2021 г. и 25.08.2021 г. Не се спори и че процесното ПТП попада в обхвата на застрахователното покритие по договора за застраховка „Каско“.

От събрания по делото доказателствен материал – Заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС от 04.05.2021 г., депозирано при ищцовото застрахователно дружество, и показанията на разпитания по делото свидетел Т. Я. Т., водач на л.а. марка „Р.“, рег. №*****, се установява, че при движение по автомагистрала „Тракия“ между управлявания от него автомобил и л.а. марка „Н.К.“, рег. №***** е настъпило ПТП на 04.05.2021 г., като свидетелят изрично отрича възможността същото да е реализирано 10 години по-рано по аргумент, че към 04.05.2011 г. не е притежавал автомобила, застрахован при ответното дружество. Ето защо, доколкото признанието на свидетеля за момента на настъпване на процесното произшествие се подкрепя и от останалия събран по делото доказателствен материал, съдът намира за неоснователно възражението на ответника, в обратна насока, като приема, че посочването на датата 04.05.2011 г. в представения по делото Двустранен констативен протокол за ПТП като дата на настъпване на произшествието се дължи на техническа грешка. Освен това, в конкретния случай протоколът притежава правните характеристики на частен свидетелстващ документ, с чието съдържание съдът не е обвързан и цени по вътрешно убеждение.

Съдът приема, че от събраните доказателства се изяснява по безспорен начин, че в срока на действие на застрахователния договор - на 04.05.2021 г., е настъпило застрахователно събитие - ПТП, при твърдения от ищеца механизъм, което се установява еднопосочно и непротиворечиво от гласните доказателства, в т.ч. показания на св. Д. Т., ценени заедно и поотделно с двустранния протокол за ПТП, съставен от водачите на застрахованите при страните автомобили, Заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС от 04.05.2021 г. и изводите на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза. Отново следва да се съобрази, че протоколът за ПТП, изготвен от водачите на участващите в произшествието автомобили, представлява частен документ, като същият се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила само относно съдържащите се неизгодни факти за лицето, обективирало изявлението си в него. Предвид липсата на материална доказателствена сила на документа в частта на описания от съставителя механизъм на настъпване на ПТП-то, съдът анализира същия във връзка с останалите събрани по делото доказателства. В случая от данните, удостоверени в процесния протокол, чието авторство не е оспорено, се установява, че ПТП е настъпило около 11:15 часа при движение по автомагистрала „Тракия“ по посока гр. Бургас в района на 132 км. Видно от схемата, обективирана в протокола, водачът на л.а. рег. № ***** се е движил в лявата пътна лента, а л.а. с рег. № А ***** ММ - в дясната лента за движение, зад камион, като лекият автомобил е предприел маневра за пристрояване в съседната лява лента, в резултат на което е ударил движещия се по нея л.а. рег. № ***** , който вследствие на сблъсъка се е ударил в мантинелата от лявата му страна. Установява се и че протоколът е надлежно подписан от водача на л.а. рег. № А ***** ММ, като по този начин същият е обективирал изявлението си за признание на така описания механизъм на настъпване на ПТП. В тази насока са и гласните доказателства. Този механизъм кореспондира и с възприетия такъв в заключението на изслушаната по делото САТЕ, което преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено. Процесното ПТП

е настъпило по време на движение на застрахования автомобил марка „Н.К.“, с рег. № *****, в лява лента по автомагистрала „Тракия“, по посока от гр. София към гр. Бургас, където в района на 132 км. водачът на л.а. марка „Р. М. С.“ рег. № А *****, движещ се в дясна лента, предприема маневра за отклонение вляво с цел изпреварване на движещото се пред него МПС, като не пропуска и реализира ПТП с попътно движещия се отляво л.а., застрахован при ищеца, а от сблъсъка автомобилите се отклоняват и настъпва удар в крайпътната мантиanela отляво по посоката им на движение. Механизмът е описан по идентичен начин и от свидетеля Д. И. Т., водач на л.а. рег. № *****, при разпита му като свидетел в настоящото производство. Предвид изложеното съдът намира, че от събрания доказателствен материал – писмените доказателства, заключението на допуснатата по делото САТЕ и показанията на св. Т., безспорно се установява, че процесното ПТП е настъпило на 04.05.2021 г. около 11:15 часа по време на движение на застрахования автомобил марка „Н.К.“, с рег. № *****, в лява лента по автомагистрала „Тракия“, по посока от гр. София към гр. Бургас, където в района на 132 км. водачът на л.а. марка „Р. М. С.“ рег. № *****, движещ се в дясна лента, предприема маневра за отклонение вляво с цел изпреварване на движещото се пред него МПС, като не пропуска и реализира ПТП с попътно движещия се отляво л.а., застрахован при ищеца, а от сблъсъка автомобилите се отклоняват и настъпва удар в крайпътната мантиanela отляво по посоката им на движение. Този извод на съда не се опровергава от дадените от Т. Я. Т., водач на застрахования при ответника автомобил, показания при разпита му в качеството му на свидетел в настоящото производство. Свидетелят Т. твърди, че процесното ПТП е настъпило при различен механизъм, а именно: при движение по АМ „Тракия“, управлявайки л.а. рег. № *****, свидетелят извършил маневра за изпреварване на движещо се пред него в дясната лента малко камионче, в резултат на което преминал в лявата лента, където движещият се зад него л.а. марка „Н.“ го ударил в задната част, вследствие на което управляваният от свидетеля автомобил се завъртял и се блъснал в мантиенелата. Така описаният механизъм обаче не кореспондира с този, възприет в заключението на изслушаната по делото САТЕ, като следва да се отбележи и че при разпита си в съдебно заседание експертът изрично подчертава, че описаният от св. Т. механизъм на настъпване на ПТП, не съответства на действителния. Налице е и несъответствие на показанията на св. Т. и с показанията на св. Т., описващи механизма на ПТП по начин, съвпадащ в пълнота с констатациите на вещото лице, както и с обсъдените по-горе писмени доказателства-Двустранния протокол за ПТП, обективиращ и признание на неизгоден факт от водача на л.а. рег. № *****, и Заявлението за изплащане на обезщетение. Освен това, налице е и вътрешно противоречие в изложеното от свидетеля, доколкото същият изрично заявява, че л.а. рег. № ***** го е ударил в задната част, но конкретизира, че щети по застрахования в ответното дружество автомобил вследствие допуснатото съприкосновение са произлезли само по предната му броня, фара и калника, но не и в задната част. Липсата на увреждания в задната част на управлявания от свидетеля автомобил се потвърждава и от вещото лице при разпита му в съдебно заседание. Ето защо, съдът счита показанията на св. Т. в посочената част за изолирани в доказателствената съвкупност, поради което не могат да бъдат опора за изводите на съда за коментираните релевантни факти.

На следващо място, безспорно установено по делото е и наличието на причинна връзка между твърдените от ищеца увреждания и процесното ПТП. Видно от експертното заключение, в което са описани претърпените увреждания по л. а. рег. № *****, вещото лице е констатирало, че всички те се намират в пряка причинно-следствена връзка с приетия механизъм на настъпване на ПТП. Ето защо, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, съдът намира за доказано настъпването на ПТП по описания от ищеца в исковата молба механизъм, в причинна връзка с което за застрахования при него автомобил са произлезли щети по предната броня, преден ляв и десен калник, предна дясна и лява врата, предната дясна и лява джанта, предна гума, задна лява врата, заден ляв панел, предно ляво стъкло и преден ляв амортисьор.

По отношение установяване вината за настъпване на процесното ПТП следва да се съобразят разпоредбите на чл. 25, ал.1 и 2 ЗДвП, съгласно които водач на пътно превозно

средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение, като при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. чл. 42, ал.1, т.1 ЗДвП изрично регламентира и задължението на водача, който ще предприеме изпреварване, преди да подаде сигнал, да се убеди, че не го изпреварва друго пътно превозно средство и че движещото се след него пътно превозно средство или това, което ще изпреварва, не е подало сигнал за изменение на посоката си на движение наляво. В случая, съгласно констатациите на вещото лице по изслушаната САТЕ, водачът на застрахования при ответника автомобил е имал възможност да предотврати произшествието, ако е изчакал преминаването на попътно движещия се отляво л.а. рег. № ***** и след това извърши безпрепятствено маневра за преминаване от дясна в лява пътна лента с цел изпреварване на движещото се пред него МПС. Освен това, при разпита в съдебно заседание вещото лице изяснява, че категорично водачът на л.а. рег. № ***** е имал техническа възможност да възприеме застрахования в ищцовото дружество автомобил в огледалото за обратно виждане, като предвид движението по прав участък на магистрала невъзможността да се забележи изпреварващо превозно средство е изключена. Ето защо съдът намира, че реализирането на процесното ПТП без съмнение се дължи на виновното противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил, който с действията си е нарушил правилата на чл. 25, ал.1 и 2 и чл. 42, ал.1, т.1 ЗДвП, като преди да предприеме маневра за изпреварване на движещия се преди него камион, не се е уверил, че няма да създаде опасност за участниците в движението и че не го изпреварва друго превозно средство. Не се установяват твърденията от ответника за нарушения на чл. 42, ал.1, т.1 и 2, ал. 2, т.1, чл. 20, ал. 1 и 2 и чл. 21, ал.1 от ЗДвП от страна на водача на увредения автомобил, тъй като не се доказва управляваният от него автомобилът да се е движил с превишена или несъобразена с пътните условия скорост, нито последният да е предприел маневра за изпреварване при несъобразяване на поведението си с останалите участници в движението и разположението им на пътя. Следва да се отчете, че вещото лице изрично посочва, че дори при движение със скорост, съобразена с ограничението от 140 км/ч, при опасна зона от 100 м., каквато е и настоящата хипотеза, ударът е бил непредотвратим за водача на застрахования при ищеца автомобил. Предвид това съдът приема релевираното от ответника възражение за съпричиняване за неоснователно.

Между страните е безспорно, че във връзка с процесното застрахователно събитие ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 8131,74 лв., като плащането се установява и от преводни нареждания от 07.06.2021 и 25.08.2021 г. Ищецът е изпълнил задължението си за репарирание на вредите, при което обезпечитално- гаранционната отговорност на ответника следва да бъде ангажирана. Съобразно заключението на приетата по делото САТЕ се установява, че необходимата сума за отстраняването на повредите по пазарни цени към датата на застрахователното събитие възлиза на сумата от 8131,74 лв., чийто размер е идентичен със заплатената сума за възстановяване на процесните увреждания по л.а. Застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума - в този смисъл решение № 41/08.10.2015 г. по т. д. 2140 / 2014 г. на ВКС, ТК, I ТО. Предвид това и с оглед установения размер на сумата нужна за отстраняване щетите на застрахования при ищеца автомобил, идентичен с определеното от ищеца застрахователно обезщетение, отговорността на ответника следва да бъде ангажирана за претендираната от ищеца сума от 8131,74 лв. Ответникът дължи и сторените от ищеца ликвидационни разноски, чийто размер е 15 лв., не е оспорен, или общо 8146,74 лв. При това, ищцовата претенция подлежи на уважение по основание и размер. Търсеното парично задължение за главница е дължимо и изискуемо, и като законна последица от това се дължи

поисканата законна мораторна лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение -01.04.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

С Покана изх. №Л-5133/02.09.2021, получена от ответника на 03.09.2021 г., видно от вписването, ищецът е отправил претенцията си за заплащане на регресното вземане за процесното ПТП. В случая ответникът не е навел твърдения, нито е ангажирал доказателства за плащане на задължението си -по арг. от чл. 77 от ЗЗД, поради което съдът намира, че с получаване на поканата на 03.09.2021 г., е изпаднал в забава за плащане на вземането на ищеца. Предвид това претенцията на ищеца за мораторна лихва се явява доказана по основание. Съобразно правомощието по чл. 162 от ГПК съдът определя размер на дължима лихва за забава върху регресното вземане на ищеца за застрахователно обезщетение от 8146,74 лв. за исковия период от 09.11.2021 г. до 31.03.2022 г. на сумата 323,61 лв. При съобразяване на принципа на диспозитивното начало, доколкото ищецът е заявил претенцията за сума в по-малък размер – 321,37 лв., то същата следва да бъде уважена.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, с оглед изхода на спора право на разноски има ищецът, като с оглед разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в настоящото производство подлежи на реализация и отговорността за разноски в рамките на заповедното производство, за което компетентен да се произнесе е исковия съд. За исковото производство се следват разноски за сумата 449,36 лв. - за платена държавна такса, възнаграждения на вещо лице и юрисконсулт, и сумата 219,36 лв. -платена държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт в заповедното производство, или разноски общо 668,72 лв. На основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от ЗПП, юрисконсултското възнаграждение е определено от Съда в предвидения минимален размер по чл. 25 и чл. 26 от НЗПП.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „З.а.д.Д.Б.Ж.З.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, че за „З.а.Д.А.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление *****, на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, във вр. чл. 411 от КЗ, и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, съществува правото на парично вземане за сумата 8146,74 лева - главница, представляваща изплатено по договор за имуществена застраховка „Каско на МПС“, сключен между ЗАД А. АД и „ОТП Л.“ ЕООД, застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по щета №***** във вр. ПТП от 04.05.2021 г. на АМ Тракия, от което са настъпили имуществени вреди по МПС „Н.К.“, рег. №*****, от виновно и противоправно поведение на водача на МПС „Р.“, с рег. №*****, чиято деликтна отговорност е обезпечавана от ЗАД Д.Б.Ж.З. АД по договор застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 01.04.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата 321,37 лева – мораторна лихва за периода от 09.11.2021 г. до 31.03.2022 г., удостоверение в заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, издадена по ч.гр. дело № 17708/2022 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА „З.а.д.Д.Б.Ж.З.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на „З.а.Д.А.“ АД, с ЕИК:*****, със седалище и адрес на управление *****, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата 668,72 лева – съдебни разноски по ч. гр. дело №17708/2022 и гр. дело №46876/2022, и двете по описа на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____